

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15C/15/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124202915
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Bertová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8124202915.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Johanou Bertovo v právnej veci žalobcu: LONLER, s.r.o., sídlom Nezábudova 31, 083 01 Sabinov, IČO: 36 454 729, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., o zaplatenie 1 226,22 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1 226,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 226,22 eur od 16.6.2023 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručенou súdu dňa 4.4.2024 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 1226,22 € s prísl.

2. Žalobu odôvodnil tým, že Odporca užíva nebytový priestor č.XXX o výmere 101 m2 bez akéhokoľvek právneho titulu. Vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je navrhovateľ (LV č. XXXX). Z predchádzajúcich rozhodnutí súdov všetkých stupňov, vrátane najvyššieho súdu (5Cdo/113/2008), jednoznačne vyplýva, že predmetný nebytový priestor užíva odporca bez právneho titulu a jeho vzťah k navrhovateľovi nie je založený na základe nájomnej zmluvy, a preto nejde o chránený nájom (cit. z rozsudku 5Cdo/113/2008: „V predmetnej veci žalobca (v tomto prípade odporca) nepreukázal, že sa stal nájomcom bytu, ktorý nájom požíva zákonnú ochranu i vo vzťahu k zákonu č. 656/2004 Z.z., a preto nebolo možné uložiť žalovanému (v tomto prípade navrhovateľ) povinnosť, ktorá mu zo zákona nevyplýva“. V praxi to znamená, že navrhovateľ nie je povinný poskytovať odporcovi žiadne služby, ktoré sú obvyklé spojené s nájmom. Odporca aj v roku 2022 užíval nebytový priestor č. XXX. S užívaním predmetného priestoru vznikajú na strane odporcu náklady za nájom a za služby spojené s nájmom (dodávka tepla, TUV a Vas), ktoré odporca neplatí v primeranej výške. Rozdiel medzi nákladmi súvisiaci užívaním nebytového priestoru č. XXX vzniknutými za rok 2022 a zálohovými platbami uhradenými odporcom, o ktorý odporca získal majetkový prospech tým spôsobom, že riadne neplatil primerané nájomné za nebytový priestor č. XXX a za služby spojené s nájmom, ktoré odporca ako konečný spotrebiteľ spotreboval, sú predmetom návrhu na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 1 226,22 EUR s príslušenstvom. Navrhovateľ zaslal odporcovi faktúru č.XXXXXXXXXX, ktorou odporcovi vyfakturoval náklady za nájom a za dodávku tepla, ÚV a Vas za rok 2022 — Vyúčtovanie skutočných nákladov za rok 2022 s termínom úhrady 15.06.2023. Súčasťou bolo aj vyúčtovanie BD Prešov za rok 2022, v ktorom boli správcom vyúčtované náklady na teplo, TUV a Vas, ktoré boli spotrebované v priestore č. 101 odporcom, ako konečným spotrebiteľom. Vyúčtovanie spracoval správca BD Prešov a nie navrhovateľ. Predmetnú faktúru odporca neprevzal a vyfakturovanú sumu 1 226,22 EUR v termíne splatnosti neuhradil. Celková dlžná suma ku dňu podania návrhu predstavuje čiastku 1 226 22 EUR s príslušenstvom.

3. Žalobca spolu so žalobou predložil faktúru č. XXXXXXXXXX, vyúčtovanie nájmu a nákladov za teplo, TÚV a VaS za obdobie 01-12/2022, vyúčtovanie Bytového družstva Prešov za rok 2022.

4. Súd vo veci vydal platobný rozkaz, ktorým žalobe vyhovel.

5. Žalovaný sa k žalobe a jej prílohám, ktoré mu boli doručené dňa 18.6.2024, vyjadril odporom doručeným súdu 26.6.2024. V ňom uviedol, že konateľ firmy LONLER s.r.o p. E. F., dal súdom takú dokumentáciu, ktorá je nepravdivá. Súdny nepreverili kúpno-predajnú zmluvu, projektovú dokumentáciu, kolaudačné rozhodnutie. Tieto dokumenty sú dôkazom toho, že A. B. mal právo odkúpiť byt podľa zákona 182 z roku 1993. Firma LONLER porušila zákon a byt p. A. B. neodpredala. Zároveň ho konateľ firmy spolu so svojím právnym zástupcom dali finančne vydierať súdnou cestou vymáhať peniaze. Konateľ firmy LONLER neakceptoval rozsudok Krajského súdu v Prešove 8C/290/04 a 2Co/23/2007. Tento rozsudok je aj dnes právoplatný. Žaloba na jeho osobu bola nepravdivá a vymyslená, len preto, aby sa mohli bezdôvodne obohatiť na úkor neho a jeho rodiny.

6. V replike doručenej súdu 22.7.2024 žalobca uviedol, že z predchádzajúcich rozhodnutí súdov všetkých stupňov, vrátane najvyššieho súdu, jednoznačne vyplýva, že predmetný nebytový priestor užíva žalovaný bez právneho titulu a jeho vzťah k žalobcovi nie je založený na základe nájomnej zmluvy, a preto nejde o chránený nájom. V praxi to znamená, že žalobca nie je povinný poskytovať žalovanému žiadne služby, ktoré sú obvyklé spojené s nájmom. Opakovane dávame do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu (5Cdo/113/2008), z ktorého jednoznačne vyplýva, že predmetný nebytový priestor užíva odporca bez právneho titulu a jeho vzťah k navrhovateľovi nie je založený na základe nájomnej zmluvy, a preto nejde o chránený nájom (cit. z rozsudku 5Cdo/113/2008: „V predmetnej veci žalobca (v tomto prípade odporca) nepreukázal, že sa stal nájomcom bytu, ktorý nájom požíva zákonnú ochranu i vo vzťahu k zákonu č. 656/2004 Z.z. a preto nebolo možné uložiť žalovanému (v tomto prípade navrhovateľ) povinnosť; ktorá mu zo zákona nevyplýva. „V praxi to znamená, že navrhovateľ nie je povinný poskytovať odporcovi žiadne služby, ktoré sú obvykle spojené s nájmom. Žalobca zaslal žalovanému faktúru č. XXXXXXXXXX, ktorou mu vyfakturoval náklady za nájom a za dodávku tepla, TÚV a VaS za rok 2022. Súčasťou faktúry bolo aj vyúčtovanie BD Prešov za rok 2022, v ktorom boli správcom vyúčtované náklady na teplo, TÚV a VaS, ktoré boli spotrebované v priestore č. XXX žalovaným A. B., ako konečným spotrebiteľom, pričom vyúčtovanie spracoval správca BD Prešov a nie žalobca. Žalobcovi každoročne vznikla pohľadávka z užívania nebytového priestoru č. 101 žalovaným, ktorú je nútený si žalobca každoročne vymáhať cestou súdu, o čom svedčí množstvo súdnych sporov, ktoré boli alebo sú vedené na tunajšom súde. Žalobca je toho názoru, že žalovaný sa úmyselne bezdôvodne obohacuje na úkor žalobcu, pričom konštatovanie žalovaného (sťažnosť zaslaná na Ústavný súd Slovenskej republiky), že ako bezdomovec nemá z čoho zaplatiť v nadväznosti na to, že sám (jedna osoba) užíva 101 m² nebytového priestoru vyznieva až paradoxne.

7. V duplike doručenej súdu 2.9.2024 žalovaný uviedol, že: byt ktorý užíva od roku 1986 mu bol legálne pridelený. Túto skutočnosť potvrdzuje kúpno-predajná zmluva, ktorú vlastnoručne podpísal p. E.. Zákon 182/1993 umožňoval odkúpiť byt do vlastníctva no spol. LONLER mu neumožnila odkúpiť byt. Tvrdila, že to nie je byt, ale sú to nebytové priestory. Žalobca žiada zaplatiť 1.226.22 Eur a v žalobe sa nezmieňuje, že za čo. Každý mesiac posielala na spol. LONLER 105 Eur. Aj z tejto položky je zrejmé, že spol. LONLER ho vydiera a strpčuje mu život už vyše 25 rokov. S poukázaním na vyššie uvedené preto navrhujeme, aby Okresný súd toto uznesenie zrušil v celom rozsahu ako nedôvodné.

8. Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie 12.6.2025, na ktoré sa dostavil žalobca a žalovaný. Títo zotrvali na svojej doterajšej právnej argumentácii.

9. Súd vykonal dokazovanie oboznámením obsahu spisu, ktorý tvorí: žaloba na č. I. 1-3, zaslanie faktúry na č. I. 4, faktúra č. 202, 306, 622 z 2.6.2023 na č. I. 5, vyúčtovanie nájmu a nákladov za teplo za obdobie 01-12/2022 na č. I. 6, vyúčtovanie mesačných zálohových platieb bytového družstva z 19.5.2023 na č. I. 7, predpis mesačného nájomného z 5.6.2023 na č. I. 8, predpis mesačných platieb Bytového družstva z 19.5.2023 na č. I. 9, odpor žalovaného doručený súdu 26.6.2024, sťažnosť na č. I. 20, vyjadrenie k odporu žalobcu doručené súdu 22.7.2024 na č. I. 23, vyjadrenie žalovaného doručené súdu 2.9.2024 na č. I. 26, kúpna zmluva z 24.7.1998 na č. I. 23-28, uznesenie Najvyššieho súdu 5Cdo/113/2008 z 24.3.2010 na č. I. 29-34, rozsudok Krajského súdu v Prešove 2Co/23/2007

z 26.11.2007 na č. I. 35-37, oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti zo 14.12.2010 na č. I. 38, upovedomenie o postúpení podania z 28.10.2010 na č. I. 39, čestné prehlásenie A. F. z 5.10.2006 na č. I. 40, stanovisko k bytovému domu mesta Sabinov zo 14.3.2007 na č. I. 41, žiadosť na č. I. 42, rozhodnutie o pridelení podnikového bytu na č. I. 43, poskytnutie informácie na č. I. 44, rozhodnutie Okresného úradu v Sabinove zo 16.5.2000 na č. I. 45-46, potvrdenie na č. I. 50-51, spis Okresného súdu Prešov sp. zn. 14Csp/2/2020 a 15Csp/161/2018

10. Na základe Dohody o zmene pracovnej zmluvy medzi žalovaným a ZŤS n.p. Košice, závod Sabinov, zo dňa 2.6.1986 bolo žalovanému pridelený 3-izbový podnikový byt na ulici C. G. XX na čas určitý od 2.6.1986 do 1.6.1996, t.j. dobu 10 rokov.

11. Na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 24.7.1998 uzavretej medzi ZŤS Sabinov, a.s. a žalobcom bola prevedená budova slobodárne postavenej na parc. č. XXX/X o výmere 1212 m² so súp. č. XXX.

12. Kolaudačným rozhodnutím Okresného úradu v Sabinove, odboru životného prostredia bolo žalobcovi povolené užívanie stavby – bytového domu na pozemku parc. č. XXX/X, k.ú. D.. Stavba obsahovala prevádzkové priestory a 47 nebytových jednotiek.

13. Z nepopretých tvrdení žalobcu vyplýva, že žalobca je pod por. č. 48 vlastníkom nebytového priestoru č. XXX nachádzajúceho sa vo vchode č. 31 obytného domu so súp. č. XXX na parc. ČKN č. XXX/X, k.ú. D.. Žalovaný tiež nepoprel, že predmetný priestor užíva.

14. Z vyúčtovania mesačných zálohových platieb a úhrad spojených s užívaním bytu za mesiace 01-12/2022 Bytovým družstvom Prešov, vyplýva, že žalobcovi bol za nebytový priestor o výmere 101 m² vyúčtovaná suma nákladov vo výške 1568,24 €.

15. Z vyúčtovania nájmu a nákladov za teplo, teplú úžitkovú vodu (TÚV), vodného a stočného (VaS) za obdobie 01-12/2022 žalobcu na priestor č. XXX vyplýva, že žalovaným neuhradené náklady za služby spojené s bývaním činia 892,91 € a žalovanému bol tiež predpísaný nájom vo výške 1.593,31 €. Keďže však žalovaný uhradil sumu vo výške 1.260,- €, dlžný nedoplatok činí 1226,22 €.

16. Žalobca faktúrou č. XXXXXXXXX vystavenou dňa 5.6.2023 so splatnosťou dňa 15.6.2023 vyúčtoval žalovanému náklady za nájom a tiež za dodávku tepla, TÚV a VaS za rok 2022 v celkovej výške 1226,22 €. Uvedenú faktúru si žalovaný neprevzal z poštovej prepravy a bola žalobcovi vrátená 27.6.2023.

17. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

18. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

19. Podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky²⁾ platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

20. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Nie je sporné, že žalovaný obýva nebytové priestory v bytovom dome, ktorého správcom je Bytové družstvo Prešov. Správca vyúčtoval žalobcovi ako vlastníkovi predmetného nebytového priestoru náklady a úhrady za jeho užívanie v roku 2017. Následne na to, žalobca vyúčtoval žalovanému tieto náklady, ako aj sumu za užívanie predmetných priestorov, keďže medzi nimi nie je uzavretá nájomná zmluva a teda žalovaný v nich býva bez právneho dôvodu. Suma bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytových priestorov činí cca 133,- €/ mesačne, ktorá sa podľa zistení z iných konaní medzi stranami sporu približuje sume nájomného za dvojizbový mestský byt v D. o výmere cca 53 m². Žalovaný však užíva priestory vo väčšej výmere a to 101 m² a teda žalobcom uplatnená suma nie neprimerane vysoká. Súd preto zaviazal

žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % počnúc dňom nasledujúcim po splatnosti faktúry č. č. XXXXXXXXXX- 16.6.2023. K 12.6.2024 bola základná úroková sadzba ECB vo výške 4,25 %, preto je dôvodné v zmysle dispozičnej zásady akceptovať úrokovú sadzbu vo výške 5 % ročne.

21. Súd zamietol návrh žalovaného na vykonanie dokazovania pribratím znalca na posúdenie správnosti predaja slobodárne nevykoná, nakoľko z listu vlastníctva jednoznačne vyplýva, že sa jedná o nebytový priestor a pre toto konanie navrhnuté znalecké dokazovanie nie je potrebné, keďže voči žalovanému bola uplatnená suma za reálne poskytnuté služby a suma bezdôvodného obohatenia vo výške zodpovedajúcej užívaniu bytu a nie nebytových priestorov.

22. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

23. Za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe je potom potrebné považovať aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/44/2010 (R 40/2013).

24. Zo záverov právnej doktríny vyplýva, že právoplatným rozsudkom súdu, ktorým sa ukladá povinnosť, sa adresátom účinkov záväznosti tohto rozhodnutia označeným v ustanovení § 228 ods. 1 CSP zakladá prekážka právoplatne rozhodnutej veci (§ 230 CSP). Účinky tohto právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na strany sporu (účastníkov konania), v ktorom bolo vydané; jeho výrok je záväzný pre súdy a iné štátne orgány, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito účastníkmi, ktorý sa vyriešil uvedeným právoplatným súdnym rozhodnutím (pozri aj Števček, Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár, Praha 2009, s. 425).

25. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/44/2010 (R 40/2013) v súvislosti s viazanosťou súdu posúdením hmotnoprávneho vzťahu strán sporu v inom súdnom konaní v nadväznosti na ustanovenie §230 CSP, resp. vtedy platného § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) uviedol, že pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, je súd v tomto ďalšom(novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama) týmto vyriešením viazaný. Súd preto nesmie vychádzať z iného záveru o (ne)existencii uloženej povinnosti medzi tými istými účastníkmi, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté.

26. Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Iné riešenie by znamenalo, že súd môže porušiť viazanosť uloženú mu zákonom v § 228 ods. 1 CSP. Pokiaľ súd spomenutý prejudiciálny účinok ignoruje (nevezme za základ pre svoje rozhodnutie prejudikovaný hmotnoprávny vzťah a rozhodne v rozpore s prejudikovaným hmotnoprávnym vzťahom), nerešpektuje záväzné súdne rozhodnutie a koná v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),v zmysle ktorej môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (viď čl. 2 ústavy). Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti.

27. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochrane právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu náležitú pozornosť (viď najmä rozsudky vo veci Brumărescu proti Rumunsku z 28. októbra 1999 a vo veci Ryabikh proti Rusku z 24. júla 2003, ale tiež napr. NS SR sp. zn. 4Cdo/161/2020, 2Cdo/114/2022)

28. Otázkou prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia sa zaoberala nielen judikatúra najvyššieho súdu, ale aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Ústavný súd v náleze II.ÚS 349/09-36 z 20. januára 2010 rozhodol o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zdôrazniac, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 O.s.p. (teraz § 194 ods. 1, 2 CSP), ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. (teraz § 228 ods. 1 CSP) všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. V uznesení I.ÚS 170/2015-15 z 1. apríla 2015 ústavný súd uviedol, že ani samotná skutočnosť, že napriek veci už právoplatne meritórne rozhodnutej môže existovať aj iný pohľad na túto identickú vec, nie je dostatočným dôvodom na nové rozhodnutie o tejto veci, pretože aj tento iný pohľad na tú istú záležitosť mal byť a mohol byť predmetom prieskumu v rámci už právoplatne skončeného konania. (Obdobne Uznesenie Krajského súdu Prešov Spisová značka: 11Co/23/2024 z 26. 02. 2025).

29. Súd teda poukazuje aj na skutočnosť, že predbežná právna otázka nastolená v tomto konaní žalovaným (vlastníctvo a charakter predmetného priestoru) bola voči stranám sporu riešená už v minulosti právoplatnými rozhodnutiami napr. v konaní okresného súdu prešov 14Csp/2/202015Csp/161/2018).

30. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že v plnej miere úspešnému žalobcovi čo do žalovanej istiny priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.